

בש"פ 8727/16 - מדינת ישראל נגד אנטונוב דימיטרי, קדיוליץ דימיטרי

בבית המשפט העליון

בש"פ 8727/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

1. אנטונוב דימיטרי
2. קדיוליץ דימיטרי

המשיבים:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

כ"א בחשון התשע"ז (22.11.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד מורן פולמן

בשם המבקשת:

עו"ד גילה וקסלר; עו"ד שרית עוז

בשם המשיב 1:

עו"ד בנימין גריקו

בשם המשיב 2:

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיבים בתשעים ימים החל מיום 26.11.2016 או עד למתן פסק דין בת"פ 57320-02-16 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

עמוד 1

2. נגד המשיבים ושני נאשמים נוספים הוגש ביום 26.2.2016 כתב אישום המייחס להם עשרות עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), ושל סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק. בנוסף, למשיב 1 מיוחסות עבירות של גניבה לפי סעיף 383(א)(1) ו-384 לחוק ושל הפרת הראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק. על פי עובדות כתב האישום, המשיבים ונאשם נוסף (להלן: הנאשמים), קשרו קשר ביחד עם גורמים מחו"ל (להלן: האחרים), לסחוט את כספם של קשישים דוברי רוסית שמתגוררים בישראל (להלן: הקשישים). על פי המתואר בכתב האישום, הנאשמים והאחרים השיגו תחילה פרטים אישיים של קשישים, בהם שמותיהם, מספרי טלפון וערי מגוריהם; אז היו האחרים מתקשרים לקורבן הסחיטה, מציגים עצמם בשפה הרוסית בכזב כרופאים או עורכי-דין ומספרים לו על תאונת דרכים שבה מעורב בן משפחתו, בגינה אותו קרוב אינו יכול לשוחח עימם, ודרשו מהקרבן לשלם באופן מיידי סכום כסף. התשלום נדרש, כביכול, לצורך טיפול ב"נפגע התאונה", וכדי למנוע הליכים אזרחיים ופליליים נגד קרוב המשפחה של קורבן הסחיטה. האחרים דרשו מהקשישים למסור את הכספים לנציג המשפחות, כאשר למעשה היו אלה הנאשמים מגיעים לביתם של הקשישים ומבקשים לקבל את כספם. בסך הכל סחטו הנאשמים מהקשישים סכום השווה כמיליון ש"ח ב-85 מקרי סחיטה באיומים; בעוד ש-97 אירועים נוספים הסתיימו ללא הצלחה מבחינתם של הנאשמים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. נטען, כי קיימות ראיות לכאורה שהמשיבים ביצעו את המיוחס להם וכי קמה נגדם עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, זאת לאור התכנון והשיטתיות שבמעשיהם. לעמדת המבקשת, מסוכנות המשיבים מתחזקת נוכח עברם הפלילי, כאשר המשיב 2 ביצע חלק מהעבירות המיוחסות לו בזמן שהוא מרצה מעצר ולאחר מכן מאסר בגין הרשעה קודמת.

4. לאחר שהמשיבים הסכימו לקיומו של ניצוץ ראייתי והעלו טענות מקדמיות לעניין כתב האישום והעבירות המיוחסות להם, הורה בית המשפט המחוזי ביום 18.5.2016 על הארכת מעצרים עד למתן החלטה אחרת ועל הגשת תסקירי מעצר בעניינם. בתסקיר המעצר שהוגש ביום 15.6.2016 בעניינו של המשיב 1 התרשם שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת ממנו להתנהגות עבריינית היא גבוהה וכי ספק אם ישנה חלופה היכולה לצמצם רמת סיכון זו. לאור זאת, ולאור מאפיינים אישיותיים של המשיב 1, שירות המבחן לא בא בהמלצת שחרור.

5. בדיון מיום 30.6.2016 הסכים המשיב 2 - באמצעות בא כוחו - למעצרו עד תום ההליכים, וזאת לאור העובדה שהוא מרצה עונש מאסר בתיק אחר. המשיב 1, מצידו, עתר לקבלת תסקיר מעצר משלים אשר יבחן חלופת מעצר נוספת. בהחלטתו, בית המשפט המחוזי קבע כי נגד המשיבים קיימת תשתית ראייתית, למעט במקרים בהם מיוחסות להם עבירות לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, לגביהם התשתית הראייתית אינה בעוצמה גבוהה. מנגד, בית המשפט עמד על מסוכנותם הגבוהה של המשיבים, אשר לא בחלו בסחיטה מכוונת של חסרי ישע בעבור בצע כסף וכן עמד על השיטתיות בה נקטו. עוד נקבע כי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט. על כן, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם.

6. בכל הנוגע להליך העיקרי, הרי שבקצרה יצוין כי ביום 13.3.2016 הוקרא כתב האישום למשיבים, וביום 16.5.2016 נשמעו טענותיהם המקדמיות ונשמעה עדות מוקדמת של אחת מעדות התביעה. ביום 13.7.2016 נקבע

מועד למתן מענה לכתב האישום, ונקבעו שבעה מועדי הוכחות - כולם במסגרת ההארכה המבוקשת.

7. למען שלמות התמונה יצוין כי נאשם 2 בתיק שוחרר לאחרונה בתנאים מגבילים, לאחר שנקבע כי קיימות נגדו ראיות לכאורה, אולם קיים קושי לבסס את תפקידו המרכזי בפרשה. כמו כן, נאשם 4 בתיק הורשע במסגרת הסדר טיעון וההליך בעניינו הסתיים.

הבקשה

8. בבקשה שלפניי, המבקשת מדגישה את חומרת העבירות המיוחסות למשיבים, המלמדת על מסוכנותם הגבוהה. הוטעם כי המשיבים פעלו נגד המוחלשים שבחברה, סחטו כספים באופן שיטתי ומתוכנן בהיקפים נרחבים מקשישים חסרי ישע. המבקשת שבה ומציינת את עברם הפלילי של המשיבים כראיה נוספת למסוכנותם. ביחס למשיב 2, המבקשת מזכירה כי הוא ריצה מאסר בגין תיק אחר בין ה-9.12.2015 וה-21.11.2016, ומכאן שבתשעת חודשי המעצר הראשונים, ממילא היה נתון מאחורי סורג ובריח. עוד מוסיפה המבקשת וטוענת כי קיים חשש ממשי כי שחרור המשיבים יוביל לשיבוש מהלכי משפט, בשים לב למעשים המיוחסים למשיבים ובהינתן שהמשיב 1 הפר תנאי שחרור של קצין משטרה והמשיב 2 ביצע בעברו עבירות בעת שמאסרים מותנים תלויים ועומדים נגדו. לעמדת המבקשת, כל אלה יחד מעידים הן על מסוכנותם והתנהגותם פורצת הגבולות של המשיבים והן כי אין מורא החוק עליהם. לבסוף, טוענת המבקשת כי אמנם בחלוף תשעה חודשי מעצר נשמעה רק עדות מוקדמת של עדת תביעה אחת, אולם כעת קבועים שבעה מועדי הוכחות - כולם בתקופת הארכת המעצר המבוקשת.

9. המשיבים, מנגד, מתנגדים לבקשה ובדיון שנערך בפניי טענו כי קצב התקדמות ההליך אינו משביע רצון. לטענת המשיבים, מדובר בתיק עם עדי תביעה רבים, אשר טרם החלו להעיד בפני בית המשפט המחוזי, וכמות העדים שזומנו למועדי ההוכחות הקרובים היא זעומה ביחס לרשימת עדי התביעה המלאה. בנוסף, טענו המשיבים כי אין הצדקה להמשך מעצרים בהינתן העובדה שנאשם 2 שוחרר לאחרונה בתנאים מגבילים.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחים המצורפים לה, ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שבפניי, מצאתי כי מכלול השיקולים מצדיק את קבלת הבקשה להארכת המעצר, כפי שיפורט להלן.

11. הלכה היא שבבוא בית המשפט לבחון בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, עליו ליתן דעתו לאיזון הראוי בין זכותו של המשיב לחירות - הנתמכת בחזקת החפות - לבין אינטרס השמירה על ביטחון הציבור וההגנה על קיומו של הליך משפטי תקין (ראו למשל: בש"פ 7532/16 מדינת ישראל נ' חסארמה, בפסקה 13 (13.10.2016); בש"פ 7823/12 מדינת ישראל נ' אבו עגינה (2.11.2012)). בהקשר זה, בית המשפט ישקול, בין היתר, את חלוף הזמן מאז מעצרו של המשיב; קצב התנהלות ההליך; החשש מפני שיבוש הליכי משפט; ומידת המסוכנות הנשקפת מהמשיב (בש"פ 7882/16 מדינת ישראל נ' ג'זין, בפסקה 12 (8.11.2016); בש"פ 1680/16 מדינת ישראל נ' לסקר, בפסקה 20 (16.3.2016)).

12. אמנם אין להתעלם מהעובדה שהליכי ההוכחות מתחילים רק כעת, בחלוף תשעה חודשים ממעצרו של המשיבים. מצב זה אינו רצוי ולעיתים עשוי להביא לביכורן של זכויות הנאשם על פני ההגנה על האינטרס הציבורי המצדיק המשך מעצרו (ראו: בש"פ 7528/16 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (9.10.2016)). ואולם, במקרה שלפניי, מהמשיבים נשקפת מסוכנות רבה נוכח קור הרוח בו נקטו עת ביצעו את המיוחס להם – מעשים שיטתיים ורבים בהיקפם, אשר הופנו כלפי קשישים חסרי ישע ומניע של רדיפת בצע בבסיסם. כמו כן, על מסוכנותם זו ניתן ללמוד מעברם הפלילי, אשר מלמד כי אין להם מורא מן החוק. ביחס למשיב 1 אף הוגש תסקיר שירות מבחן ממנו עולה התרשמות שלילית מקווי אישיותו ומדפוסיו העברייניים – המחזקים את הסיכון להישנות מקרים דומים בעתיד. אשר למשיב 2, נכון יהא להזכיר כי עד יום 21.11.2016 ריצה המשיב 2 עונש מאסר שנגזר עליו במסגרת תיק אחר, ועל כן צודקת המבקשת בטענתה כי הפגיעה בחירותו בגין מעצרו בתיק זה פחותה. יוער כי לא נעלמו מעיני טענותיהם של המשיבים ביחס לאפלייתם לעומת נאשם 2, אשר שוחרר לאחרונה בתנאים מגבילים, אך כפי שהבהרתי במהלך הדיון עצמו, המקום המתאים להעלותו, ככל שיבחרו בכך, הוא בפני בית המשפט המחוזי (ראו: בש"פ 7460/16 מדינת ישראל נ' סמדיה, בפסקה 15 (26.10.2016)).

13. זאת ועוד, ישנו צפי להתקדמות משמעותית בתיק מכאן ואילך, שכן עתה קבועים שבעה מועדי הוכחות בבית המשפט המחוזי בתקופת המעצר המבוקשת. עם זאת, מצאתי כי יש מקום לקבוע מועדי הוכחות נוספים בתקופת ההארכה, ואני מורה למבקשת לבקש זאת מבית המשפט המחוזי. עוד מצאתי לנכון להורות למבקשת לזמן עדי תביעה נוספים לשיבות הקבועות, זאת על מנת לקדם את שמיעת התיק.

14. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיבים מוארך בזאת בתשעים ימים החל מיום 26.11.2016 או עד למתן פסק-דין בת"פ 57320-02-16 בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"א בחשון התשע"ז (22.11.2016).

ש ו פ ט